

[Aage Frandsen.]

og bede den om at fremsætte et forslag, tyder på, at vi alle sammen nu kan blive enige om, at det forslag, som SF har fremsat, og som netop fjerner retten til at lede og fordele arbejdet fra kapitalejere og placerer den også hos lønmodtagerne, må vi så kunne blive enige om i princippet. Vi forlanger ikke — som vi aldrig gør — at man skal gennemføre vores tanker helt og holdent, vi har ikke det apparat bag os, som kan stille det hele op 100 pct. sikkert, men i hvert tilfælde tyder det på, at man også fra socialdemokratiets side — jeg ved ikke, om vi skal tro på det, men noget tyder også på, at borgerlige i hvert fald taler om det — kan få klarlagt, at man er indstillet på, at man nu laver, lad os som hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) kalde det et supplement til hovedaftalen. Det glæder vi os meget til, når vi skal diskutere vores forslag.

Arbejdsministeren gik ikke ind på de synspunkter, jeg havde fremsat, og det er helt i orden, for den diskussion skal vi have, når vi skal drøfte vores forslag, men der er ét punkt, som jeg godt lige vil vende mig til, og det er spørgsmålet om udbetalingerne. Der kan jeg sige, at vores principielle holdning til hele den ordning er, at selvfølgelig skal en del bruges til styringsmidler, men en anden del opfatter vi netop som en overførsel af midler, af aktiver i virksomheden, ikke som penge, der går ud af virksomheden, men simpelt hen penge, aktiver, der bare overføres som papirer fra kapitalejer til lønmodtager. Det medfører ikke disse omkostninger for virksomheden, som der tales om, men hvis man laver udbetalinger, skal pengene jo ud. Derfor er det, at udbetalingerne også på det område forflygtiger sigtet med de tanker, som vi i hvert tilfælde gør os, og i sidste ende altså også medfører nogle meget ubehagelige ting, for hvis der skal foregå nogle udbetalinger, medfører det også, at pengene skal gå ud af omsætningen, og så må vi altså vende tilbage til det spørgsmål, som vi vanskeligt kan besvare, men som alligevel er relevant: hvem det så er, der kommer til at betale — hvor vi ønsker, at i hvert tilfælde en meget stor del kun bliver overførsel af formue fra kapitalejere til lønmodtagere.

Til allersidst vil jeg sige, at debatten jo nok endnu tydeligere takket være hr. Erik

Andersen (Fr. borg amt)s andet indlæg har markeret forskellen mellem på den ene side VKR og på den anden side SF og socialdemokratiet.

Vi håber, at vi ved det udvalgsarbejde, som skal foregå, kan få de synspunkter ind, som vi har gjort os til talsmand for, nemlig spørgsmålet om kapitalstyring og spørgsmålet om arbejdspladsdemokrati, for netop at sikre, at det, vi nu skal gå i gang med at lave, virkelig medfører en demokratisering, sådan at det er noget, man umiddelbart kan se virker, medens det, hvis man nøjes med det forslag, der ligger her, med ændringer, er noget, som virker på lang sigt — vel virker det, men det kedelige ved forslaget er altså, at det virker på lang sigt. Derimod, hvis man tager fat på dispositionsretten til de midler, der ligger i bankerne og andre finansieringsinstitutter, og tager fat på retten til at lede og fordele arbejdet i virksomhederne, ja, så er det noget, som virker med det samme. Det er noget, som lønmodtagerne kan forstå her og nu.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg skal gøre det relativt kort i denne omgang, men jeg har lige et par bemærkninger til det, der er blevet fremført.

Først til hr. Simonsen, som fortsat mener, at det er en provokation, at vi genfremsætter lovforslaget, når vi ikke kan regne med at få tilslutning til det. Det må vel siges at være et ærkekonservativt standpunkt. Hvordan var det egentlig gået med de store reformers gennemførelse her i landet, hvis et parti, hvis en regering, fordi man én gang blev afvist, ikke var kommet igen? Havde vi nogen sinde fået fuld folkepension her i landet, hvis vi havde fulgt de retningslinjer, som hr. Simonsen her mener vi skal følge? Det tror jeg ikke vi havde. Derfor skal man heller ikke hos de konservative regne med, at vi er indstillet på den linje, som hr. Simonsen her giver udtryk for.

Når hr. Simonsen gentager, at ØD-kapitalen påfører virksomhederne en ekstra omkostning, må jeg stadig henvise til det, jeg sagde før, og som jeg er helt overbevist om vil holde stik, nemlig at det kun drejer sig om en ekstra produktivitetssøgning på $\frac{1}{2}$ pct., for at det kan hvile i sig selv. Hertil kommer, at midlerne som hovedregel skal placeres i virksomhederne.